

ĐỘI 52 VÀ MÙA XUÂN ĐỊNH MỆNH

Lữ Đoàn III Nhảy Dù sau khi làm chủ tình hình trên đỉnh 1062 thì các đơn vị trực thuộc được bung rộng an ninh về hướng D1, D2, và trên những ngọn đồi chiến lược quanh vùng, quân Nhảy Dù dần dần ổn định vị trí một cách yên lành trong khi các đơn vị VC cũng rút khỏi vùng lửa đạn này êm thấm...

Buổi sáng mùa Đông 1974, Tuấn Sùi, người SQ cùng khoá 9/72 với tôi khi còn ở quân trường Thủ Đức, đang chỉ huy một Trung đội Trinh sát thuộc ĐĐ3TSND, xuống thăm tôi trên đài quan sát (ĐQS) còn mang theo chai “ông già chống gậy” (Johnnie Walker) để từ giã tôi vì ngày mai Tuấn cùng Trung đội Trinh sát sẽ xuống núi dưỡng quân ngoài Cầu Chìm, Tùng Sơn, Ái Nghĩa... Chúng tôi ngồi sau bậc đá nhâm nhi chai rượu mới vừa được trực thăng tiếp tế hôm qua, tôi cũng được Anh Sáu Lũng (TĐT/TĐ2PBND) gửi tặng cây thuốc President, anh thường khi gửi cho tôi mỗi khi anh muốn nói lời “khen thưởng” riêng cho thuộc cấp... ĐQS bây giờ cũng thoải mái hơn xưa, không còn sợ quân bắn sẽ thường xuyên rình rập như trước và có thể lai rai đốt thuốc hút mà không sợ “lũng cổ”, hút thuốc là điều tối kỵ và nghiêm cấm trên ĐQS này.

Tuấn huyền thuyên kể cho tôi nghe chuyện Trung đội Trinh sát của hắn cách đó ba tuần đã bẻ gãy cuộc tấn công của đặc công CS đang cố gắng mon men bám sát hầu tìm cách tiêu diệt ĐQS chúng tôi. Tôi cũng nhớ rất rõ giọng đánh thép của Tuấn lúc 4:00g sáng oang oang trên tần số, điều động đàn em cẩn thận khi phát hiện đặc công CS đang bò vào và gặp ngay Trinh sát Dù nghinh đón... Trinh sát và các đơn vị Đa Năng của Nhảy Dù là các đơn vị được huấn luyện đặc biệt để diệt chót, diệt tăng, và chống đặc công CS; đêm đó khi đặc công bò vào thì đã bị quân tiền đồn phát hiện ngay từ đầu, nhưng vẫn để họ ung dung như không hề có khả nghi, tôi cũng được báo cáo nên 3 thầy trò chúng tôi đã bỏ ra các giao thông hào trên triền dốc nằm sẵn sàng chờ đợi... cho tới khi Tuấn biết họ

chỉ có chừng một trung đội và hầu như tất cả đã lên hết lên trên đỉnh 1025, hướng về ĐQS. Tuần ra lệnh khai hỏa, vừa khi tiếng nổ của quả Beta đầu tiên mà bọn đặc công ném vào các hầm trú ẩn chữ A kiên cố trông không... sau khi bị phát hiện tấn công vào chỗ không người, họ cố gắng rút về hướng yên ngựa D1, nhưng những bóng người đã hiện quá rõ dưới đường chân trời, làm mục tiêu trong tầm ngắm của các chiến binh Trinh sát Dù đang sẵn địch dưới giao thông hào.

Sáng hôm sau khi tôi lên 1025 gặp Tuần đang chờ trực thăng đáp xuống để bàn giao 9 tù binh đặc công vừa bắt được đêm qua về cho Ban 2 Lữ Đoàn trong khi những toán TS khác đang đào hố chôn những xác chiến binh đặc công miền Bắc còn trẻ đến độ không ngờ, chân đất, quần tà lỏn, mình thoa đầy lọ nghe hóa trang đen thui... họ là những chiến binh đặc công tình nguyện để rồi “sinh Bắc tử Nam”... nhưng CS không bao giờ mang xác họ về cho gia đình, cha mẹ đâu biết con em mình nằm chết vất vưởng nơi nào đó trong rừng núi Trường Sơn.

Ngày hôm sau chúng tôi từ giã nhau, Tuần lên đường sớm để bắt kịp chuyển trực thăng ngoài LZ (Landing Zone) dưới dãy Đông Lâm, và đó cũng là lần cuối tôi và Tuần Sùi gặp nhau, mãi cho đến bây giờ không biết Tuần ở đâu, tuy nhiên, trong tôi, hình ảnh của người bạn cùng khoá, chàng SQ/ĐĐ3TSND kiên cường, gan dạ, và đầy bản lĩnh, luôn ngự trị trong lòng tôi ở một vị thế trang trọng nhứt cho đến ngày hôm nay.

Tôi được lệnh phải ở lại chờ gặp viên SQ/PBND có biệt danh 207, để bàn giao ĐQS cho toán mới (và một Trung đội Đa năng lên bảo vệ) để thay thế cho toán chúng tôi được về dưỡng quân. Vị SQ/B3 yêu cầu tôi duyệt lại các điểm cận phòng quanh ĐQS, các vị trí phòng không của đối phương, đặc biệt là những vị trí bên kia sông Vu Gia, làng Đông Phước, và đồng thời tiếp tục quan sát các vị trí đóng quân giữa ta và địch. Suốt ngày hôm đó tôi ôm cái viễn kính lưỡng mục đi chu du khắp vùng trách nhiệm, tôi bỗng để ý dưới Đồi 52, sát bên chi khu Thường Đức, có 3 ụ đất đỏ thật lớn vừa được đào lên đêm qua (hoặc được xe ủi đất ủi thành ụ đất lớn), tôi bóp máy gọi cho Thiếu tá Việt, Đại Cò Việt, báo cáo tình hình và cho biết có thể địch sẽ dùng làm việc gì đó lớn lao lắm nhưng tôi không biết, mấy ĐT [dịch thân] cũng chú ý những ụ đất mới, họ nói phải cần thêm “bà già” lên vùng để kiểm chứng.

Sáng sớm hôm sau “bà già” xác nhận đã có 3 con cua (tăng T54) trộm qua đêm vào các ụ mà tôi vừa báo cáo hôm qua, hiện chúng đã che đậy và hoá trang như những lùm cây. Thì ra Bắc quân đã đoán được đoàn quân ND sớm muộn gì cũng sẽ dứt điểm Đồi 52 để tái chiếm quận lỵ Thường Đức. Tôi thực sự bị sốc khi biết tin này, vì từ khi ND tham chiến mặt trận Thường Đức cho đến giờ, chưa bao giờ thấy mặt T54 xuất hiện vào vùng này, bởi lẽ rừng núi trùng trùng điệp điệp về hướng tây đây đặc làm sao xe tăng có thể vào được? Và lại ở ĐQS tôi cũng thường theo dõi đường di chuyển của Bắc quân xuyên rừng bằng những con đường chuyển gỗ của dân theo đường xe be, giờ có lẽ xe tăng cũng dùng những con đường đó để áp sát Thường Đức từ hướng Quốc Lộ 14 (còn được gọi là Đường Mòn HCM).

Nghe được tin phối kiểm từ nhiều phía là Đồi 52 giờ có thêm 3 chiếc T54 án ngữ đón chào đoàn quân Mũ Đỏ, các đơn vị bắt đầu trang bị mạnh vũ khí chống tăng, hiện các cánh quân ND đã bao vây chi khu Thường Đức và Đồi 52 từ nhiều phía; ĐĐ21, 22, 23, và 24 của TĐ2ND đóng dọc theo các triền đồi 126, 383, 400 ngay trên đầu Núi Đất (tên gọi khác của Đồi 52, theo tên dân địa phương); tôi cũng ghi lại những tọa độ chính xác trên bản đồ hành quân của riêng tôi, đồng thời gởi các tọa độ về trung tâm hành quân LĐ.

Ngay đêm đó, bất thần, tôi nhận được lệnh của Thiếu tá Hóa, TĐP/TĐ2PBND, điều động thầy trò 3 người chúng tôi rời bỏ vị trí ĐQS, ông nói rằng tôi sẽ được đề cử lên làm Sĩ Quan Liên Lạc (SQ/LL) cho một tiểu đoàn nào đó đang được không vận vào vùng, nhưng chính ông cũng chưa biết đích xác, và để bảo mật, chúng tôi phải rời ngay đêm nay, theo chân toán viên thám dẫn đường, băng rừng về LZ tiếp tế trên dãy Sơn Gà, chúng tôi len lỏi trong đêm đen, một cách thật yên lặng, bám sát toán viên thám, bằng cách nhìn theo miếng giấy bạc (bên trong mỗi bao thuốc) được dán sau ba lô của người đi trước, và chỉ được dùng bật lửa một cách giới hạn trong trường hợp bị lạc nhau quá xa... có đôi lần Hùng, người hạ sĩ mang máy PRC25 bị cần antenna vướng cây nên suýt bị rơi xuống vực, tôi phải đổi cho Trung sĩ Bé to con hơn mang thay. Toán Viên Thám (thuộc ĐĐ3TS/LĐIIIIND) chỉ có 6 người, được chỉ huy bởi một sĩ quan cấp thiếu úy làm trưởng toán, tôi cũng chưa đối diện với hắn lần nào, chỉ nói chuyện qua máy với danh xưng Thiên Long 3, và chỉ gặp viên hạ sĩ quan toán phó vào ĐQS dẫn đường cho chúng tôi lúc nửa đêm, nên cũng chẳng nhớ rõ mặt hắn. Phải công nhận rằng, các toán viên thám Nhảy Dù hoạt động một cách độc lập, thành thạo trong khắp các ngõ ngách vùng hành quân, họ len lỏi giữa đêm đen một cách nhanh nhẹn như những bóng ma, phần vì bị giới hạn vô tuyến, chỉ liên lạc khi nào tối cần thiết, cho nên chúng tôi phải cố bám cho được họ qua những vết loang loáng phản chiếu từ miếng giấy bạc sau lưng của người đi trước; tôi là người đi đầu của toán ĐQS, phần được trang bị nhẹ nên tôi theo kịp họ dễ dàng, tuy nhiên 2 đệ tử theo sau có phần chậm chạp hơn, nhiều lúc tôi phải yêu cầu toán VT chậm lại.

Gần sáng hôm sau cả toán chúng tôi đến được LZ trên dãy Sơn Gà, ai cũng mệt mỏi sau một đêm dài di chuyển một cách căng thẳng, vừa lo lắng vừa cảnh giác cẩn thận nên cả bọn gần như không còn sức để trò chuyện, riêng tôi phải lên gặp Thiên Long 3 để cảm ơn và từ giã anh ấy, tôi nhận ra anh là một huynh trưởng khoá đàn anh cách tôi mấy khoá, khi tôi về Khối Bỏ Sung chờ học khoá Nhảy Dù thì anh đang chờ ra đơn vị, tuy nhiên chúng tôi không nói chuyện nhiều vì toán anh phải gấp rút trở về ngay.

Tình hình vùng 1062 bây giờ khá ổn định, nhớ lần trước khi trực thăng mới nghiêng mình thả toán chúng tôi xuống thì pháo địch cũng đã departed, chân vừa chạm đất phải phóng ngay xuống giao thông hào gồm toàn thương binh đang nằm chờ di tản... bây giờ thoải mái hơn, quân ND đã nện những cú đám thần tốc, tái chiếm đỉnh chiến lược 1062, D1 và D2 đang đẩy Bắc quân ngược về hướng Sông Vu Gia, và nay mai, không xa, chi khu Thường Đức sẽ là mục tiêu sắp được dứt điểm.

Ngồi trên chuyến trực thăng về đường quân thật là sung sướng, sau hơn 1 tháng rưỡi bó chân trên ĐQS, liên tưởng đến nhiệm vụ mới lòng tôi cảm thấy nao nao, dù sao chức vụ SQ/LL coi như mình được đãi ngộ rồi, từ đây sẽ đi theo cấp Tiểu đoàn cùng hợp tác với vị TĐT/ND và ở BCH cấp TĐ dù sao cũng an toàn hơn SQ/TSV [tiền sát viên] ngoài tuyến đầu, và lại sau chiến thắng Đồi 383 của TĐ2ND, mọi người trong tiểu đoàn đều thừa hiểu rằng tôi đã góp phần không nhỏ.

BCH tiền phương của LĐIIIIND vẫn đóng ở căn cứ Chuông Bò, mới vừa bị đặc công CS hỏi thăm cách nay một tuần, tuy không bị thiệt hại nhiều nhưng an ninh có vẻ thắt chặt hơn, ra vào đơn vị phải qua cổng an ninh. Tôi trình diện Anh Sáu, vị TĐT/TĐ2PBND khả kính của chúng tôi, anh cho tôi biết lý do rút tôi ra khỏi ĐQS một cách gấp rút vì tình hình đang khẩn trương, LĐ đang chuẩn bị tái chiếm quận lỵ Thường Đức, dĩ nhiên, Đồi 52 (Núi Đất) sẽ là mục tiêu đầu tiên nằm sát phía đông của chi khu. Anh bảo tôi rằng, tôi là người am tường địa thế của vùng hành quân, nhất là biết rõ vị trí của những con cua đang nằm chờ đợi trong hang. Thực sự, mấy ngày nay các xe tăng này chưa được khởi động, chỉ nằm đó ém quân một cách bí mật để chờ thời. Anh cũng lặp lại là tôi sẽ làm SQ/LL cho một TĐND đang được không vận vào vùng. Tôi hỏi Anh Sáu về toán mới trên ĐQS, hơi ngạc nhiên vì tôi vẫn chưa bàn giao nhiệm vụ và các vị trí cho toán mới, nhưng lệnh của TĐ bảo tôi phải rút đi rồi sẽ làm việc với họ trên tần số vô tuyến sau này khi họ đến nơi.

Không còn gì sung sướng hơn là được tự do về Cầu Chìm để được an nhàn ngồi ngắm các “kiều nữ cà phê” ngoài chợ Ái Nghĩa, cùng chai bia lạnh, dưới ánh sáng điện mờ... quên mất rằng, chúng tôi vẫn đang trong vùng hành quân và tiếng đạn âm ỉ xa xa cách đây không đầy 12km, là tử địa Thường Đức và vùng núi 1062, D1, D2... vừa chôn không biết bao nhiêu chiến binh cả 2 miền Nam–Bắc...

Tôi có một người cha nuôi ngoài chợ Ái Nghĩa, gia đình ông có 2 người con, người anh trai trưởng tên Lợi, trước kia cũng là lính Nhảy Dù nhưng bị thương ngoài Quảng Trị vào mùa Hè đỏ lửa năm 1972, nay đã giải ngũ và là anh kết nghĩa với tôi, cô con gái út tên Hoa, 16 tuổi, còn đi học nên mỗi lần đến nhà ít khi gặp. Khi quân ND tiến vào vùng Hiếu Đức và Đại Lộc tham chiến, trong khi chúng tôi đóng quân quanh bìa rừng chờ đợi các toán Công Binh Nhảy Dù đang ngày đêm khai phá những con đường chiến lược bên trong chân núi, tiếp cận những ngọn đồi hướng về Đỉnh 1062, đồng thời làm bàn đạp cho các pháo đội kéo pháo lên đồi, áp sát các mục tiêu đã định, sẵn sàng yểm trợ cho các cánh quân Dù đang đóng quân trên các ngọn đồi bên trên. Trong khi chờ đợi các pháo đội đặt súng là thời gian thân tiên cho các SQ đề lộ, được rảnh rỗi la cà khắp vùng Tùng Sơn, Ái Nghĩa, vừa được phát lương sau thời gian chuyển quân về từ Huế–Quảng Trị, người nào cũng rùng rình tiền đầy túi tha hồ tiêu pha, dân chúng trong vùng bấy giờ nhiệt tình đón chào đoàn quân Mũ Đỏ, họ đến đây để chuẩn bị chiếm lại Thường Đức, dù biết rằng mai này máu của họ sẽ đổ ngập đồng, nhưng bằng mọi giá, họ sẽ tái lập an ninh cho người dân trở về quê cũ, tìm lại cuộc sống yên vui ngày nào. Trong tình quân dân cá nước, các

anh tha hồ vờn gái trong các quán cà phê ngoài chợ Ái Nghĩa, còn các cô cũng dành nhiều tình cảm cho các chàng trai oai hùng đa số từ miền Nam ra.

Một buổi trưa đang ngồi nhâm nhi ly bia lạnh, Lợi đến gần mời tôi cùng ly, thấy hân đội nón kết có băng dù trên nón nên tôi hỏi ra lai lịch... từ đó chúng tôi thân nhau rồi kết nghĩa anh em, đôi lần Lợi dẫn tôi về nhà ăn uống, Ba của Lợi là người đàn ông goá vợ, là Thôn trưởng ở Tùng Sơn, thấy tôi quê ở tận miền Nam xa xôi, vùng Cửu Long hiền hòa, vì nhiệm vụ làm trai thời chiến, phải ra đây để mưu cầu đem lại sự ấm êm hạnh phúc cho người bản xứ, từ đó, ông quý mến tôi như con, nên nhận tôi làm con nuôi... và cũng từ đó, mỗi khi đơn vị về dưỡng quân quanh vùng, có dịp là tôi “biến mất”... và cái tên “Châu Nhái” chết tiệt ra đời khi ông Hoá tập họp đám “cù lũ nhí” (các SQ trẻ trong TD) để phân chia đơn vị, ai cũng được phân công về các tiểu đoàn tác chiến chuẩn bị vào vùng hành quân, còn tôi, làm người nhái... lặn mất tiêu... ĐT Hoá từ đó gán cho tôi cái nickname này, dần dần nó ăn sâu vào lòng bạn bè cho đến bây giờ.

Tôi được mấy ngày “dưỡng quân tại chỗ”, nghĩa là hết tiền để xuôi về miền Nam thăm gia đình, nên dĩ nhiên là về nhà Lợi, cùng hân vi vu về Hòa Khánh, Đà Nẵng, và Hội An... vui chơi cho vui đi những nhọc nhằn trong ngày tháng ngoài vùng hành quân. Thực ra, mấy tháng nay nói là về tham chiến vùng Quảng Nam–Đà Nẵng nhưng tôi có biết thành phố là gì? Ngày đêm chỉ lo quần thảo với hiểm nguy, đối diện với tử thần trên chạm tuyến, từ hừng sáng đã thấy những bộ đồ xanh bộ đội miền Bắc bỏ lúp sụp dưới giao thông hào, chỉ cách nhau có vài chục mét... giờ về thành phố Đà Nẵng, ban đêm vui thật là vui, người dân thành phố đâu hiểu được những nhọc nhằn của đoàn quân Mũ Đỏ nói riêng và tất cả quân đội đang ngày đêm gìn giữ ngoài biên trấn cho họ có được sự thanh bình, an vui như vậy. Nhưng thôi, đã làm trai, ai cũng có bốn phận với nước non, Nhảy Dù Cố Gắng!!!

Tối nay tôi và Lợi đi dạo dọc bờ biển, chúng tôi cũng ngà ngà sau một chầu bia, đi hóng gió mát từ biển thổi lên, quện theo tiếng nhạc từ những nhà hàng sang trọng bên kia Kênh Phú Lộc, đang say sưa với cảnh thanh bình của Đà Nẵng về đêm, bỗng chiếc xe Quân Cảnh Hỗn Hợp (QC của QĐ I đi tuần chung với QC 204/ND) dừng lại, thấy hai chàng nhảy dù đang đi dạo, lúc đó Lợi đang mặc bộ đồ bông ND nhưng trông có vẻ lười thôi nên họ dừng lại hỏi giấy, Lợi trình giấy giải ngũ từ SĐND (hắn vẫn được mặc đồ ND nhưng không cần phải đúng quân phong tuyệt đối vì đã giải ngũ), còn tôi có đầy đủ phép nên họ bỏ đi; nghĩ lại, dù đang trong vùng hành quân nhưng khi ra ngoài thành phố cũng phải giữ đúng tác phong.

Buổi sáng hết phép, lên trình diện các Địch Thân để nhận nhiệm vụ mới, ngồi nghe ông SQ Ban 3 thuyết trình tình hình khu vực sau 1 tuần lễ trôi qua... ĐT Việt cho biết là toàn bộ TD2ND đã rời vị trí chung quanh các ngọn đồi 126, 383, 400, vượt qua bên kia sông Vu Gia, đang làm nỗ lực chính, bằng mọi giá phải tiến chiếm các ngọn đồi bên trên làng Đông Phước và QL14B, đối diện chi khu Thường Đức, hiện nơi đây đang đặt những ổ phòng không chiến lược của Bắc quân, lưới phòng không này ngày đêm khống chế các

phi tuần oanh tạc mỗi khi vào vùng yểm trợ cho quân Dù, cho nên các phi công A37 thường bay từ hướng biển ngoài Hội An và Hiếu Đức dọc theo sông Vu Gia vào vùng để tránh những ổ phòng không này, sau khi đánh bom trong vùng Thường Đức xong, thay vì họ bay qua hướng 1062 để trở ra, thì họ lại đánh vòng ngược lại, bay bổng lên không về Hội An (belly up or upside down) để tránh những ổ phòng không bên trên những ngọn đồi phía sau 1062 trông thật ngoạn mục; đường bay vào và đi ra đánh bom như vậy đã né được cả hai ổ phòng không quan trọng, tuy bị giới hạn vì kém chính xác, nhưng vẫn còn hơn là không vào được, và cũng chính những ổ phòng không này là hung thần trực xạ vào các cánh quân Bộ Binh ND khi lâm chiến, những ổ phòng không 37ly liên thanh 2 nòng khi trực xạ làm thui chột ý chí chiến đấu của quân Dù... họ ngại ngần tiến quân dưới làn đạn 37ly... nay TĐ2ND có nhiệm vụ vượt qua cầu Hà Nha để khoá hòng chúng thì công cuộc tái chiếm TĐ mới dễ trong tầm tay.

TĐ6ND từ Phú Bài được không vận vào vùng Hiếu Đức, chuẩn bị thay cho TĐ3ND vừa bị rách áo vài tuần trước đây bên trên 1062 và D2, đang được về Sài Gòn dưỡng quân... LĐIIIIND nay gồm các TĐ2, 5, và TĐ6ND, các cánh quân của TĐ6ND gồm các ĐĐ61, 62, 63, 64 đang rải mỏng trên Đỉnh Đông Lâm và Sơn Gà, chuẩn bị vào vùng bao quanh Thường Đức.

Hôm nay trong phòng hành quân có mặt Anh Sáu Triệu, Ông Hoá, Ông Việt, và Trung úy San, anh là vị Sĩ Quan Liên Lạc (SQ/LL) thâm niên gốc Thiếu Sinh Quân từ Lực Lượng Đặc Biệt về PB Dù, đã đi cho TĐ3ND bấy lâu nay nhưng khi TĐ3 rút ra dưỡng quân thì anh và các Sĩ Quan Tiền Sát Viên Pháo Binh (SQ/TSV/PBND còn gọi là Đê Lô) bị giữ lại, tiếp tục đi cho TĐ6ND... Thấy tôi có vẻ hơi hụt hẫng, anh Triệu đã lẫn rằng chính anh cũng không biết trước điều đó nên mới rút tôi từ ĐQS về gấp để làm SQ/LL... biết nói gì đây khi tình hình đang khấn trương và tôi không còn sự lựa chọn. Ông Triệu bảo tôi rất thành thạo tình hình chung quanh Đông Phước và Thường Đức nên cử tôi về ĐĐ61, tôi dự đoán ĐĐ61 sẽ là nỗ lực chính đánh vào Thường Đức, chắc chắn chúng tôi sẽ đối đầu với những chiếc tăng T54 đang ẩn mình trên Đồi 52 chờ chúng tôi, và còn không biết bao nhiêu chiếc nữa đang vào vùng. Tôi đứng dậy đưa tay chào anh rồi gật đầu tuân lệnh, anh cũng ái ngại bắt tay tiễn chân tôi.

Đêm đó, lệnh cắm trại 100%, công căn cứ Chuồng Bò khép lại, trực thăng sẽ đưa chúng tôi vào vùng đêm nay, sáng sớm ngày mai lên gặp ĐĐT/ĐĐ61ND trên đỉnh Sơn Gà, về đơn vị mới với nhiều vấn đề mới, tôi bảo Trung sĩ Bé và Hạ sĩ Hùng ra câu lạc bộ mua ít đồ cần thiết rồi đi ngủ sớm, chuẩn bị khuya đêm nay thầy trò lên đường. Lần này vào trực diện với Bắc quân trên tuyến đầu Thường Đức.

Toán chúng tôi lên trực thăng cùng với Trung úy San, hơn nửa giờ sau đã đến LZ Sơn Gà, lần này tạm yên ổn không còn bị pháo như trước, chúng tôi lên trình diện vị Thiếu tá TĐT/TĐ6ND, lần đầu tiên vào họp hành quân chung mới thấy uy danh của một vị TĐT/ND, trong căn hầm chỉ huy hành quân thật kiên cố, đã có đủ các ĐĐT và các SQ/TSV/PBND của từng ĐĐ, trước tiên, Trung úy San, SQ/LL/PBND (TĐ6ND) trình

diện và giới thiệu các SQ/TSV/PBND cho các ĐĐT, sau đó viên SQ/B3 lần lượt trình bày diễn tiến sắp đến của Tiểu đoàn, chỉ rõ chi tiết bước tiến quân cho từng ĐĐ trên bản đồ hành quân, nhiệm vụ phối hợp của các SQ Đề Lô, tôi ghi lại những điều cần thiết, nhận ám danh đàm thoại, và bản đồ khu vực. Trước khi ra về Thiếu tá TĐT/TĐ6ND, Thành Thái, ban lệnh hành quân, mỗi đơn vị chuẩn bị xuất phát, ngày N và giờ G bắt đầu sẽ được thông báo sau.

ĐĐT/ĐĐ61 là Trung úy Danh, có biệt danh là Danh Con hay Danh Lùn, là một ĐĐT thân mật và cởi mở, sau buổi họp hành quân chúng tôi cùng nhau trò chuyện và đi dạo xuống chân đồi bên dưới dãy Sơn Gà, băng qua khu rừng chồi hướng về Đồi 383, anh đề nghị chúng tôi ở chung với BCH/ĐĐ cho dễ làm việc, HS Hùng sẽ cùng làm việc với toán nhà bếp lo việc ăn uống, TS Bé sẽ ở gần với âm thoại viên ĐĐ và chúng tôi sẽ ở chung lều với toán Quân Y, Thiếu úy Bản, SQ Trợ Y, và 2 binh sĩ quân y, bên cạnh lều của BCH. Ngày đầu tiên làm việc chung rất là thân thiện, chúng tôi dần dần xưng hô rất thân mật, cởi mở, và hợp tác một cách ăn khớp với nhau.

Trời đã xế trưa, tôi bắt đầu gọi về pháo đội chuẩn bị điều chỉnh cận phòng và các điểm cần thiết, đề phòng bất trắc cho đêm nay, đồng thời gọi lên 207, ám danh của vị SQ mới lên thay thế trên ĐQS, để hỏi thăm động tĩnh đáng nghi quanh Đồi 52 và chi khu Thường Đức, 207 cũng đã ghi nhận các vị trí T54 và cho hay chúng vẫn còn ẩn mình, nhưng hiện rất rõ dưới lưỡng kính viễn mục, tôi cũng yêu cầu 207 chấm chính xác tọa độ cầm chỉ của chúng và gọi về pháo đội để khi cần sẽ có ngay. Tôi bắt đầu đi một vòng xem tình hình chung quanh, mọi vật thật là yên tĩnh.

TĐ6ND vừa thay quân trám chỗ cho TĐ2ND cách đây vài ngày, họ cũng vừa ổn định các tuyến phòng thủ, vẫn chưa có động tĩnh gì, tôi và Danh đi qua dãy rừng chồi thưa, nơi cách đây vài tuần trước, Huyền, Hồng, Nghị, và Phúc Con la chối lỏi trên máy khi đánh nhau chiếm lại các ngọn đồi này. BCH/ĐĐ61 đóng trên triền đồi nhìn xuống hướng sông Vu Gia, cách đó không xa là vách đá sừng sững hiểm trở bên trên khu vực Ba Khe, điểm hội tụ của 3 con suối từ trên núi chảy xuống đồng bằng, tạo thành một khu vực đầm lầy trước khi chảy vào sông Vu Gia. Danh có vẻ tin tưởng tôi trong vị trí đề lô, khi nhìn thấy tôi chỉnh cận phòng trước khi trời tối, và vì mới được không vận vào vùng nên anh còn ngỡ ngàng với tình hình chung quanh, tôi trấn an anh, là tôi mới vừa rời ĐQS trên 1025 nên biết rất rõ đường đi nước bước trong khu vực, tôi dẫn anh ra bờ đá hướng về Đồi 52 và chỉ cho anh vị trí các chiếc xe tăng T54 đang chém về ở đó, tôi móc bản đồ hành quân cho anh thấy khu vực Đồi 52 đã được khoanh tròn bằng bút chì mờ màu đỏ, cùng với vị trí 3 chiếc xe tăng đã đánh dấu bằng những mũi tên...

Bây giờ là mùa Đông, cuối năm 1974, vùng rừng núi trùng trùng hiểm trở bên trên Thường Đức mưa nhiều, lạnh cắt da, chúng tôi ăn ngủ trong lều quần áo bị mưa ẩm ướt qua đêm nên lạnh lẽo vô cùng... trong lều có một chiếc băng ca, không hiểu vì sao Bản không nằm [trên] nó mà nhường cho tôi, ngủ trên băng ca im quá, cũng đỡ lạnh và khỏi bị

ướt lưng nếu trời mưa lớn, tôi thấy có vài vết máu trên đó nhưng không sao, trải chiếc poncho (lightweight) quần lại rồi cũng qua đêm.

Mấy ngày trôi qua vẫn chưa nghe động tĩnh gì, tuy nhiên bên kia sông Vu Gia, các đơn vị của TĐ2ND bắt đầu đụng nhẹ, khi tiến lên chiếm các triền đồi bên trên làng Đông Phước. Tôi bốc máy liên lạc với nhóm cù lũ nhí bên TĐ2ND để xem tình hình ra sao? Hình như Bắc quân đã dần dần rút khỏi vùng một cách êm thấm, những điểm phòng không ghi nhận trước đây giờ rút sâu về phía Tây hướng Khâm Đức và Đường Mòn HCM... có lẽ, họ bị thiệt hại nặng và nay cố tránh chạm mặt với quân Dù.

Cuối cùng ngày N cũng đến, chiều nay được lệnh ăn sớm trước 4:00g chiều và chuẩn bị lương khô cho nhiều ngày sắp tới, thời tiết xấu mấy ngày qua, trời rét mướt không làm chùn bước, không cần nói cũng biết chúng tôi sẽ rất vất vả suốt đêm nay, giờ G đã đến, phải lên đường... Tôi qua lều Danh hỏi thăm tình hình mới biết được rằng Thành Thái đã ra lệnh cho ĐĐ64 của Thiếu úy Thóc đêm nay rời Đồi 126, vượt qua yên ngựa thoai thoai một cách im lặng ém sát sườn Đồi 52 trong thế chờ, ĐĐ63 vượt qua con suối và bám sát đường thông thủy hướng lên chân đồi nằm chờ ở đó, ĐĐ62 trên Đồi 400 xuống thay quân cho ĐĐ61 của chúng tôi trước 6:00g chiều nay, đồng thời để trung đội vũ khí nặng (cối 81ly và sơn pháo 57ly) trên đỉnh yểm trợ, còn lại hướng về mục tiêu Núi Đất. Riêng ĐĐ61, đêm nay sẽ xuống núi ngay sau khi bàn giao Đồi 383 cho ĐĐ62, sẽ băng rừng chòi xuống làng Phước Lộc, men theo vách đá hiểm trở khu Ba Khe để vượt qua đầm lầy Phước Lộc, dọc theo con suối Phụng Lâm đến Hà Nha, nằm đó, chuẩn bị con cái, và báo cáo về TĐ trước khi trời sáng.

Tôi ngó Danh và cười gượng, cố gắng hết sức mới không buông tiếng chửi thề. Trời ạ! Mình là Nhảy Dù chứ phải là TQLC đâu Đích Thân? Mà lội qua đầm lầy nửa đêm như thế này, tôi nói, nhưng Danh cũng đã cãi nhau với Thành Thái về việc “hiếp người quá đáng” đó rồi... lệnh là lệnh. Danh cho tôi biết thêm thông tin từ các toán Thám Báo của chi khu Thường Đức, có rất nhiều mìn bẫy trong vùng đồng bằng do du kích CS gài lại, nên di chuyển đêm khá khó khăn, nhứt là không được đi trên bờ đê, chỉ lội dưới ruộng và đầm lầy. Tôi cười, mấy thầy trò, ngay cả tôi, đều mang boot-de-saut... Nhảy Dù mà ĐT! Danh nhìn tôi một cách đăm chiêu, cuối cùng Danh chọn cách tránh xa khu đầm lầy, sợ nước sâu làm ướt các máy truyền tin, dù sao cũng phải băng qua đầm mới về Hà Nha.

Rời 383 lúc trời tối đen như mực, chúng tôi len lỏi qua khu rừng chòi một cách nhanh nhẹn, trời cuối năm mang gió bắc về thổi lạnh từng cơn, cộng thêm trời mưa đông miền núi lất phất làm tê tái lòng người, tôi thả ống tay xuống và thụt vào bên trong poncho cho đỡ lạnh, bước theo BCH một cách lặng lẽ. Đêm nay, tất cả phải im lặng vô tuyến, Danh và tôi không ai nói một lời, mỗi người có mỗi suy tư riêng...

Chúng tôi đi qua đầm một cách khó khăn, đứng vào lúc nửa đêm trời lạnh buốt tâm can, nước ngập tới lưng quần cũng đủ run bần bật, nhưng vì di chuyển trong đêm đen nên mọi người đều cố gắng bắt kịp nhau (ai biểu đi lính nhảy dù, Nhảy Dù Cố Gắng!!! mà...),

phần vì mệt lả nên quên đi cái lạnh cắt da bên ngoài. Chúng tôi cuối cùng cũng vượt qua đầm và đến bên bờ suối, Danh dừng lại ngoài cánh đồng cải cách bìa làng Hà Nha vài trăm mét (dân trồng cải để bán cho dịp tết sắp đến, nhưng vì chiến tranh nên họ đã di tản, bỏ lại nguyên cánh đồng cải đang độ tốt tươi). Danh bảo tôi rằng ngoài đồng sẽ không có mìn bẫy vì dân thường ra đồng đi làm hằng ngày, đợi trời rạng sáng sẽ cho em út dọn đường hướng về Đồi 52. Danh bấm máy cho Thành Thái báo cáo, tôi cũng gọi cho ông Việt biết địa điểm để cập nhật trên bản đồ, ĐĐ61 chỉ cách Đồi 52 chưa đầy 500 mét, chúng tôi mệt nhoài, cứ nằm đó chờ lệnh, tôi thiếp đi dù quần áo còn ướt đầm.

Bé đánh thức tôi dậy và đưa ống liên hợp, Anh Sáu trên đầu dây, tôi nghe, ĐT... anh cho tôi hay các pháo đội đã sẵn sàng đợi khi nào Thành Thái phát còi, thăng 207 nay sẽ làm mất thần lại cho tôi, nghe quen quen ĐT... nhứt định dzót 3 con cua càng sớm càng tốt, ĐT bảo 207 bắn cấm chỉ và khoá hòng mấy con cua đó thì sẽ dễ dàng thôi ĐT, nó có tọa độ rồi, OK! Anh sẽ trực tiếp theo sát trên máy. Danh quay qua bảo tôi chuẩn bị pháo binh thì bắt đầu nghe 64 tapi, cối 81 từ hướng 383 bắt đầu nổ, Đồi 52 đã bị bao vây từ khuya đêm qua, chung quanh đồi quân ND dù thâu đêm mệt lả vẫn hò reo vang trời trong tiếng depart pháo binh rộn rã từ phía cầu Hà Nha.

Cuộc tấn công tái chiếm Đồi 52 đúng ngày 24 tết, năm Giáp Dần, đầu tháng hai, năm 1975... lúc này mùa đông nên 6 :00g sáng vẫn còn tối hù, tôi điều chỉnh bắn rải từ chân đồi dọc lên tới đỉnh để con cái 61 tiến lên, địch phản ứng dữ dội, chống trả các đợt tapi từ hướng 64, Thóc đã vang trên máy chuẩn bị xung phong, lên rồi lại bị đẩy lui, mấy chiếc T54 giờ đây xoay vòng trục xạ làm thui chột đàn chó điên đang vờn chuột trên đỉnh Đồi 52... 207 gọi bắn cấm chỉ lên Đồi 52 một cách hối hả và liên tục, đồng thời gọi cho Hồng, Huyền, và Phúc Con cố gắng khoá hòng mấy dàn 37ly trên núi Đông Phước. 207 cho tôi hay mọi chuyện tiến triển tốt đẹp, trước mỗi đợt xung phong mấy con cua đều bị pháo nện tã toi nhưng vẫn không thể làm chúng gãy cẳng. Tôi hỏi 207, anh đã có tọa độ cấm chỉ của đám cua, sao không dứt điểm chúng cho rồi? Tôi ở dưới triền đồi nên không tự chủ được, mọi chuyện chỉ nhờ 207... hấn cho tôi hay là các pháo đội không thể bắn thỏa mãn theo yêu cầu vì không được tiếp tế đạn đầy đủ! Trời ạ!!! Pháo binh Nhảy Dù luôn gọi bắn bằng tràng (6 quả), giờ chỉ bắn từng quả... mẹ, vậy mà cứ đòi tapi, tapi cái con mẹ... tôi chửi thề trên tần số hành quân của pháo binh, nghe tôi chửi đồng tá lả, ĐT Tuấn con nhảy vào cố gắng làm dịu tình hình, cuối cùng anh điều ông Thọ kéo các khẩu M2 lên đồi... lần nữa nằm chờ, chơi trục xạ ngay trên đầu địch.

Chiều hôm đó chúng tôi chỉ nhích lên được chừng 200 mét, địch đông như kiến, được tiếp viện đạn dược đầy đủ từ nhiều hướng phía từ sau CK/TĐ, nơi hầm hố kiên cố được để lại từ thời TĐ79/BĐQ còn trú đóng nơi đây... có thêm vài ổ phòng không 57ly mới nổi lên từ hướng Đại Lãnh, vùng núi hướng tây bên trên Thường Đức, bắn trục xạ rất quá làm quân Dù chùn chân.

Qua ngày đầu tiên các ĐĐ đã bao vây Đồi 52 bằng 3 phía, chỉ còn cách ngọn đồi vài trăm mét, không xa lắm nhưng mỗi tác đường di chuyển đều được trả bằng máu, địch cũng

không kém, trả đũa quân Dù sau mỗi đợt xung phong, họ được tiếp ứng quân và đạn được nhanh chóng bằng đường sông Vu Gia, nên các ĐĐ bắt đầu dè dặt hơn trước. Đêm nay thế nào địch cũng sẽ phòng thủ lại kỹ hơn, mỗi phút trôi qua chậm trễ sẽ làm bất lợi cho quân Dù.

Mấy ngày hôm sau thời tiết quá xấu nên chỉ nằm im lặng chờ đợi, mưa càng lúc càng nặng hạt, làm tăng thêm khó khăn và rét mướt, khổ nổi, nước ngập hết các giao thông hào mà ban ngày không được căng lều nên đành đội mưa chịu lạnh... Trên cao 207 quan sát kỹ hơn, theo dõi “nhút cử nhút động” của Bắc quân, tôi nghe 207 liên lạc với Đài Quan Sát Không Quân chuẩn bị cho Thần Phong lên vùng ngay sau khi trời quang đãng... phải vậy chứ, mình bị thời tiết khó khăn, bị giới hạn đủ điều... nên phải tính cách khác.

Sáng ngày N+5 dự báo trời quang mưa tạnh, gió thổi từ hướng biển vào lạnh tê tái. Thành Thái gọi Danh Con chuẩn bị con cái hành động cho đẹp mắt. OK! Make my day, ĐT. Tôi bò qua gần Danh, hấn chỉ tay về phía đỉnh đồi, tôi thấy cái nòng súng đầy lá ngụy trang 100ly của con cua quay qua quay lại một cách thách thức, Danh nói hôm nay mình được tăng cường thêm 1 Trung đội Đa năng để chuẩn bị dứt điểm, sẽ thanh toán ngọn đồi bằng mọi giá. Tôi hơi ái ngại vì địa thế bất lợi cho quân Dù, đang ở dưới thấp, địch thấy ta còn ta không thấy địch... Danh gợi ý tôi gọi pháo bắn cắm chỉ vào đỉnh đồi liên tục và kéo dài cho tới khi Thần Phong bao vùng, lúc đó đa năng sẽ bò lên dùng lựu đạn khói cay, lợi dụng mình đang trên gió, 61 sẽ lên dứt điểm mục tiêu dễ dàng hơn. Tôi nhìn Danh e ngại, anh nghe tôi chửi thề trên máy rồi đó, mấy hôm trước xin 20 tròng (120 quả) chỉ bắn có 12... bà mẹ, chỉ xúi mình xung phong... tôi cười, xung phong cái con... khi...

Trên tần số hành quân nội bộ, Bé cho tôi biết 207 đã phối hợp xong, Thiếu úy Trung ở đài tác xạ cho hay đã sẵn sàng, tôi hỏi anh Tuấn tình hình anh Thọ chơi nông ra sao? Anh cho tôi hay lợi dụng thời tiết xấu, anh ấy kéo pháo lên đồi ém quân nay đang nằm chờ lệnh... tôi quay qua cho Danh hay mọi chuyện đã êm xuôi. Tuy nhiên Danh cho hay, Thần Phong hôm nay không đến được, thôi được, có gì chơi nấy, Danh làm bầm, đánh đấm cái con... kẹt...

Trung đội Đa năng cuối cùng đã đến, người nào cũng mặt mày lem luốc sinh bần, được trang bị đầy đủ XM202, M72, và đầy đủ lựu đạn cay, Thiếu úy Thời, Trung đội trưởng Đa Năng, lên gặp Danh để chuẩn bị di chuyển, tôi thực sự ngỡ ngàng khi gặp Thời ở đây, thì ra là Thái Kiêm Thời cùng khoá với tôi, cái thằng cao lêu nghêu, Thiếu Sinh Quân, ngoài Vũng Tàu, chung ĐĐ15 khi còn là SVSQ bên Thủ Đức, từ ngày ra trường đến giờ mới gặp lại nhau trên chiến trường nơi góc núi đèo heo vùng Thường Đức này, tuy nhiên, vì tình hình quá cấp bách nên hai đứa chỉ cần một cái bắt tay, không hỏi thăm nhau lâu được, rồi mỗi người trở về với công việc thực tại... cuộc phối hợp tái chiếm Đồi 52 thực sự bắt đầu.

Các pháo đội bắt đầu depart ngoài Cầu Chìm và bên kia sông khá rộn rã, các ĐĐ cũng bắt đầu tiến lên chậm chậm giữa đạn pháo, địch pháo lại liên tục... vài tiếng nổ sát hằm chỉ

huy làm tôi lũng bùng lỗ tai, cầm ống liên hợp trên tay chỉ huy các trung đội phía trước, Danh bảo tôi pháo lần này có hiệu quả, Thóc bên kia báo trên máy 1 con cua đã banh cang, 2 con kia vẫn đang hung hăng trực xạ... đúng lúc đó, Thọ khai hỏa trực xạ ngay trên đầu địch, tôi nghe tiếng hò reo bên máy của Danh Con, chính xác, chính xác, hai con cua còn lại đã bị gãy cang nằm chổng gọng... tôi không biết đích xác vì sao 3 con cua bị lược, pháo ngoài Cầu Chìm, pháo trực xạ M2 của Thọ, hay từ các M72, XM202 của Thời, nhưng sao cũng được, miễn dứt điểm chúng thì OK. Trong khi đó, các trung đội của 61 xung phong phía sau làn khói cay, Bắc quân bắt đầu bỏ chạy, rút về hướng chi khu Thường Đức, Trung đội Đa năng đang làm chủ tình hình trên đỉnh Đồi 52.

Đang lúc tình thế phần khởi, tôi lắng nghe 207 báo tin vui trên máy thì Danh gọi tôi, bảo Thành Thái muốn nói chuyện. Ngồi trên thành giao thông hào với tay qua cầm ống liên hợp, chưa kịp nói chuyện với Thành Thái thì một tiếng nổ át tai ngay bên hông cách tôi và Danh chừng 2 mét, đất đá bay tung toé, tôi chưa kịp phản ứng thì nghe bên hông ẩm ướt bên trong làn áo, một dòng máu thấm qua áo nghe âm âm, trong khi Danh không hề hấn gì, Danh đưa tay chỉ vào máy lũng bên hông cạnh sườn cho hay tôi đã bị thương. Trời đất, chưa lên tới đỉnh đồi mà bị thương cái gì? Tôi sờ vào hông rồi nói với Danh, chỉ nghe ran rạt bên hông, chẳng ăn thua gì đâu, tôi tiếp tục kêu Bé báo cáo về Anh Sáu là 61 đã làm chủ tình hình trên Đồi 52, tại tôi vẫn còn nghe Anh Sáu khen làm được việc... nhưng mắt tôi bắt đầu hoa lên, mắt tôi tròn trợn dường như muốn nhắm lại, tôi sờ bên hông thấy máu ra ướt đầm xuống thắt lưng, hình như tôi ứ ớ không còn nói được nữa, nhưng tai vẫn còn nghe Danh bảo Bé chuẩn bị đưa máy cho anh, rồi bảo Bé cõng tôi về phía sau cho y tá băng bó, họ khiêng tôi trên chiếc băng ca tôi dùng làm giường ngủ mỗi đêm, có lẽ, đó là [ly do] tại sao Thiếu úy Bản không dùng nó để ngủ... 2 y tá khiêng tôi băng qua bao hàm hồ về bệnh viện dã chiến hành quân đằng sau hậu cần, cách đó chừng một cây số, tại tôi vẫn còn nghe vị Bác sĩ tiền tuyến của Tiểu đoàn nói bụng tôi đã bị trương lên vì bị ứ máu bên trong thành bụng, bị xuất huyết nội, cần được cấp cứu kịp thời nếu không sẽ bị tử vong... Cuộc chiến đánh chiếm Đồi 52 đã qua nhiều ngày, thương vong quá nhiều nên tình trạng thuốc men không còn đầy đủ, trong lúc cấp cứu, tôi không được gây mê để họ bơm máu đang bị ứ đọng bên trong lòng bụng, bác sĩ thọt ống bơm trực tiếp vào lỗ bị thương để bơm máu... chính chứng xuất huyết nội làm cho tôi bị á khẩu, không thể rên la mặc dù tai vẫn còn nghe họ bàn tính cách cứu chữa, văng vẳng bên tai tiếng ì ùng vẫn còn vang lại từ mặt trận... tôi không chịu nổi cơn đau nên chìm vào cơn mê...

Tôi giật mình khi nghe gió lạnh làm run người, tiếng trực thăng quạt xành xạch bên tai, chòng chành chuẩn bị đáp xuống Tổng Y Viện Duy Tân, Đà Nẵng... Chiến trường bỏ lại sau lưng, băng ca cứu thương nhanh nhẹn đưa tôi vào phòng mổ, lần này về Duy Tân thì không còn sợ chết nữa vì đầy đủ máy móc y khoa, tôi được bác sĩ rút hết số máu còn đọng lại bên trong vòm bụng một cách dễ dàng không đau thấu xương như ngoài tiền tuyến, ông cho tôi biết đã bị gãy mấy cái xương sườn, về làm việc nhẹ và sẽ tự hồi phục dần.

Khi họ chuyển tôi ra ngoài phòng hậu giải phẫu, trong lúc tôi vẫn còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh dậy hẳn, nằm trên giường trong khu hồi phục, tôi nghĩ lại, các bác sĩ Quân Y Nhảy Dù cấp cứu thương binh dưới làn đạn pháo địch, chỉ cách chạm tuyến không đầy 1–2km, dù hiểm nguy chực chờ nhưng họ cứu người rất thành thạo, cứu sống bao nhiêu sinh mạng, dù đến đây khi bị thương nên tôi không nhớ mặt và tên, nhưng tôi thầm cảm ơn vị Trung úy Bác sĩ, Y Sĩ Trưởng của TĐ6ND đã nhanh nhẹn cứu sống tôi dù không còn thuốc mê một cách thành thạo ngoài mặt trận. Người ta thường nói, đi lính nhảy dù dễ chết, nhưng khi bị thương thì khó mà chết, đánh nhau đằng trước, bác sĩ cấp cứu phía sau...

Lúc tôi tỉnh dậy trong bộ đồ xanh thương binh, nhìn thấy nhiều người đứng lo lắng chung quanh, Ông già nuôi, Lợi, và Hoa, đứa em gái của Lợi mới tròn 16 tuổi đứng bên khóc như mưa... mặt tôi tái xanh như tàu lá, chắc là mất máu nhiều lắm, nhưng vẫn gượng cười nhìn họ và trấn an họ là tôi hoàn toàn cảm thấy khỏe hẳn, bác sĩ nói sẽ bình phục nay mai.

Thường khi ghé nhà Lợi, tôi xem Hoa chỉ là cô bé mới lớn, đáng tuổi em mình, đang học lớp 10 ngoài Trường Trung Học Ái Nghĩa, nhí nha nhí nhảnh chào hỏi tôi mỗi khi vừa đi học về. Có khi Hoa bung nước mời tôi uống, hình như có chút e lệ, luống cuống mỗi khi đứng trước mặt tôi... nhưng sao giờ thấy cô bé đứng khóc như mưa làm lòng tôi ngại ngại, bảo Hoa đừng khóc nữa, tôi vẫn là tôi của bao ngày...

Đó là ngày Mồng 4 Tết năm Ất Mão, nhằm ngày 14 tháng 2, năm 1975. Tôi được chuyển về Bệnh Viện Đỗ Vinh hành quân ngoài Non Nước, thời gian nằm dưỡng bệnh, tôi bàng hoàng hay tin Trung úy San vừa hy sinh đầu đó trong vùng núi gần Đại Lộc, TS Bé về ghé thăm tôi cho hay xác của anh đang chờ phi cơ về SG với gia đình, được quân ngoài phòng Chung Sự Sư Đoàn, nhưng vì còn yếu, tôi không đủ sức đi thăm anh lần cuối... Đầu cũng là số trời, lẽ ra tôi đã thay thế chỗ của anh, để anh được về Sài Gòn dưỡng quân theo chân TĐ3ND... nhưng định mệnh nào ai biết được, số mệnh ơn trên đã dành cho mỗi chúng ta, tôi giờ đây vẫn còn nằm trong bệnh viện còn anh nằm yên nghỉ ngoài phòng Chung Sự... Vĩnh biệt Đích Thân, cố Đại úy Lý San, TĐ2PBNĐ, SQ/LL/PBNĐ cho TĐ6ND...

Bác sĩ Côn vào phòng thăm bệnh nhìn tôi cười, anh rất may mắn, bị thương tuy nặng nhưng mà nhẹ, nếu không cứu kịp thời thì chắc đã ra... ma rồi.

– Anh hỏi tôi: muốn về Sài Gòn không?

– Tôi cười trả lời: dạ Đích Thân...

Tôi được theo chuyến bay C130 về nghỉ dưỡng thương ở Đỗ Vinh Sài Gòn khi mặt còn xanh như tàu lá, trên chuyến bay đi chung với những xác đồng đội được đưa về cho gia đình, phía sau phi cơ là những quan tài được chồng chất lên nhau trên những pallet nức

mùi tử khí... đâu biết rằng tương lai không xa, mình cũng sẽ nằm dưới lá quốc kỳ phủ kín đồi trai như các đồng đội đang nằm đó, nhưng Nhảy Dù Cố Gắng, chuyện đâu còn có đó, tôi hân hoan về dưỡng thương trước đã... khoan nghĩ đến chuyện chết sống, âu là do trời định...

Một tháng sau tôi trở lại hành quân, Lữ Đoàn III bàn giao Thường Đức cho các đơn vị TQLC, lên tàu Hải Quân trên đường xuôi nam... đâu ai biết rằng Ban Mê Thuật đang dần dần thất thủ, Khánh Dương đang chờ LĐIIIIND về làm nút chặn bước tiến quân như vũ bão của bộ đội miền Bắc từ hướng Ban Mê Thuật tiến về Nha Trang... và rồi ngày 30/03/1975 tôi lại lặng người khi nghe trên tần số Thiếu úy Thái Kiêm Thời đã bị thương, được di tản ra nằm trong bóng râm trên Quốc Lộ 21 bên cạnh Buôn Ê-Thi... khi những chiếc xe tăng T54 ung dung phá tan phòng tuyến của TĐ5ND đang chiến đấu đến viên đạn cuối cùng, chúng cày nát những thương binh nằm trong bóng mát chờ tản thương... trong khi tôi đang di quân cách đó non cây số... Vĩnh biệt Cố Trung úy Thái Kiêm Thời, người bạn cùng khoá của tôi, làm sao tôi có thể nhìn anh lần cuối, khi LĐIIIIND đang chiến đấu đến viên đạn cuối cùng và không được tiếp tế, làm sao còn đủ sức để ngăn đoàn xe tăng đang cày nát thân xác anh... Mẹ và vợ anh bỗng con thơ đến tìm tôi tận mặt, để biết đích xác trước tin anh ngã gục trên chiến trường Khánh Dương... chỉ đúng 1 tháng nữa thôi là ngày định mệnh 30/04/1975.

Cù Lữ Nhí, Châu Nhái

Ghi chú cỡ long: Cù Lữ Nhí, Châu Nhái cùng khoá 9/72 Thủ Đức với tôi, tên thật là Đoàn Văn Châu. Châu Nhái đã từ giã cõi trần ngày 18 tháng 12, 2019 tại Anaheim, CA hưởng thọ 66 tuổi.

Nguồn: Internet eMail by *cathy* chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, February 15, 2025
Ban Kỹ Thuật Khó 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH